

Mary Jo Putney

AZ AMAZON ÉS A KATONA

Romantikus *Regények*

Mary Jo Putney

AZ AMAZON ÉS A KATONA

A jó útra tértek testvérisége

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Once a Soldier

Copyright © 2016 by Mary Jo Putney, Inc.
Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST.
All rights reserved.

Hungarian translation © Hajnal Gabriella

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
HAJNAL GABRIELLA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 643 977 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 19 nyomdai iv terjedelemben

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrzi
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Harmadik fejezet

San Gabriel Királyság

1814. április

A hír futótűzként terjedt Európa-szerte. A császár lemondott. Napóleonnak leáldozott! A hosszú háborúnak vége!

És ahogy a kezdeti eufória alábbhagyott, a megfontoltabbak már azon méláztak: *És most hogyan tovább?*

Athena Markham a Castelo Blanco-beli kicsiny dolgozószobájában tevékenykedett, és épp azon töprengett, hogy ez a parányi, háború sújtotta ország hogy az ördögbe szerzi meg a túléléshez és az újjáépítéshez szükséges pénzt, amikor Maria Sofia del Rosario de Alcantara – és még ki tudja, hány másik, semmitmondó név tulajdonosa – viharzott be a szobába, olyan izgatottan, hogy beszélni is alig tudott.

– Athena, a háborúnak vége! Napóleont lemondásra kényszerítették!

A nő felnézett a számlakönyvekből, és a jó hír hallatán azonnal szertefoszlott a nyugtalansága.

– Nos, halleluja! Ez már régóta a levegőben volt, ám Bonaparte olyan fortélyos és annyira ambiciózus, hogy egyáltalán nem lepődtem volna meg, ha újabb trükkel áll elő. A portói futár most érkezett?

– Igen, és mihelyt tolmácsolta az udvarban a jó hírt, az emberek azonnal körbeállták, és újra meg újra arra kérik, mondja el ismét. Ha végre elszabadul, felkeresi Alfonso bácsit, majd nálunk is tiszteletét teszi. – Sofia kuncogni kezdett. – Az egyik legjobb ötleted volt, hogy ajánljuk fel a futárszolgálatnak, hogy ha a küldönceik úton Portóból Lisszabonba és vissza betérnek San Gabrielbe, mi vendégül látjuk őket.

– Bizonytalan időkben elengedhetetlen jól informálnak lenni.
– Athena azt kívánta, bár az előző nyáron is figyelmeztette volna

őket valaki, hogy Baudin tábornok és a csapatai Wellington serege előtt keletre menekülve letarolják San Gabrielt.

Mivel képtelen volt nyugton maradni, Sofia körbetáncolta a dolgozószobát, úgy libbent ide-oda, mint egy pillangó. Filigrán alkátával, sötét hajával és gyönyörű vonásaival inkább tűnt tizenhét, semmint huszonnégy évesnek.

– Most, hogy a császár elbukott, a papa és a fivérem is hazajönnek hamarosan?

Athena sóhajtva dőlt hátra a székében, miközben Sofia szürke cirmosát, Sombrát kényeztette, aki az íróasztalon hevert.

– Nem tudom, Sofi. Semmit sem hallottunk felőlük, amióta Baudin tábornok kifosztotta San Gabrielt, és elhurcolta őket. De véleményem szerint az apádhoz hasonló politikai foglyokat előbb-utóbb szabadon engedik.

– Hacsak nem halottak – mondta Sofia, abbahagyva a táncot. Kibámult az ablakon, a válla megfeszült. – Muszáj életben lenniük, Athena! Nem vallana Napóleonra, hogy megölje egy ország uralkodóját, még egy ilyen kicsiét sem, mint San Gabriel.

– A császárra tényleg nem, de a tábornoka kegyetlen ember, és az apád meg a fivéred sem az a fajta, aki bárki előtt is meghunyászkodna – jegyezte meg Athena csendesen. – Nem jó jel, hogy nem hallottunk róluk, amióta bebörtönözték őket.

– Szóval szerinted halottak – összegezte Sofia.

Ez volt az első alkalom, hogy a lány fontolóra vette ennek lehetőségét. Egészen mostanáig azt hangoztatta, hogy a háború végén mindketten visszatérnek San Gabrielbe.

Ha halottak, Sofia lesz San Gabriel új uralkodója.

– Nem szabad feladni a reményt, hogy visszatérnek, de sajnos igen nagy az esélye annak, hogy nem látjuk viszont őket – mondta Athena, tudván, hogy nincs értelme a köntőfalazásnak.

– Nem vagyok elég erős, hogy én irányítsam az országot – válaszolta Sofia halkán. – Olyan sok minden van még, amit nem tudok!

– Apró hiányosságok, amelyeket azóta próbálunk pótolni, hogy megérkeztem – mutatott rá Athena. – Ami a kormányzást illeti, sokat fejlődött az utóbbi időben, és mivel a szokásjog San

Gabrielben úgy tartja, hogy női uralkodó huszonöt éves koránál előbb nem léphet trónra, még mindig van egy évéd, hogy tanulj, Alfonso herceg addig is helyettesít régensként.

Sofia arcán kényszeredett fintorral fordult el az ablaktól.

– A hivatalból kirendelt régens szegény drága bácsikám. Próbálok, de nélküled a darabjaira hullana San Gabriel. Kár, hogy téged nem nevezhetnek ki régensnek, pedig a munka oroszlánrészét te végzed.

Athena elnevette magát.

– Butaság, nem vagyok egyéb, mint őkirályi fensége, Maria Sofia hercegnő túl nagyra nőtt, ízig-vérig angol társalkodónője. A néped szeret téged, Sofi. Te vagy az egyetlen, akitől útmutatást várnak. Ha rád hárul a feladat, kiváló uralkodó válik belőled.

– Bár olyan magabiztos lennék, mint te – babrálta Sofia idegesen a karkötőjét. – Önző dolog a részemről, de a tudat, hogy a trónra lépésemet követően politikai okokból kell házasodnom, mindennél szörnyűbb. A hercegnőknek ezt kell tenniük. De a papa állandóan azt hangoztatta, hogy az észszerűség határain belül magam választhatok majd férjet. Ehelyett kénytelen leszek hozzámenni egy kiállhatatlan, düledt szemű, királyi családból származó herceghez, aki majd nyilván félre akar állítani, és az országot a maga kénye-kedve szerint szeretné kormányozni.

– Ez még jóval odébb van, Sofi! – jelentette ki Athena határozottan. – Felesleges, hogy már most emiatt fájjon a fejed. A háborúnak vége, és ünnepelnünk kellene. És lehet, hogy az édesapád meg a fivéred már úton van hazafelé.

– Bárcsak hinni tudnék benne! – Sofia felkapta Sombrát az asztalról, majd hosszú másodpercekig magához szorította, és csak azután emelte fel a fejét, merev tekintetét a társalkodónőjére szegezve. – Ígérd meg, Athena, hogy mellettem maradsz, amíg csak szükségem van rád! Kérlek!

Athena elbizonytalanodott. Nem tervezte, hogy ilyen sokáig időzik San Gabrielben. Sóvárgott a zöld angol mezők és az otthona békéje után. De nem fordíthat hátat Sofiának, ahogy San Gabrielnek sem.

– Maradok, Sofi. Amíg csak szükséged lesz rám.

Negyedik fejezet

A Spanyolországból San Gabrielbe vezető hegyi út ősrégi volt, és jócskán megsüllyedt már. Will azon merengett, vajon a római légiók ezeken a köves dombokon és ezekben a szorosokban masíroztak-e. Talán nem, hiszen az általuk épített utak általában szélesebbek és simábbak voltak.

Ahogy a San Gabriel-i katonákból álló maroknyi csapata túljutott a mélyebben fekvő útszakaszon, Gilberto Oliviera őrmester a lovát megsarkantyúzva előreugratott.

– San Gabriel! Az otthonunk! – kiáltotta érzelmektől elfúló hangon. Aztán hátasát visszafogva felnevetett. – És hón szeretett otthonunk ködbe burkolózik, hogy semmit se láthassunk belőle.

Will és a többi lovas a fiatal őrmester mellé kaptatott, majd mindannyian az előttük kanyargó útra meredtek. Annyi bizonyos, hogy az alatt hosszan elnyúló ovális völgy fehér felhők sűrűjébe veszett. A messzi távolban egy kerekded dombtető körvonalai sejlettek fel.

– Néha megesisik, de jobbára csak télen – magyarázta Oliviera Willnek. – Ha tiszta volna az idő, innen egész San Gabrielt be lehetne látni. A völgyet átszelő folyót, a királyi palotát, a környező falvakat, mezőket, erdőket és a szőlőültetvényeket. – Halk sóhaj szakadt ki belőle. – Édes otthon!

– Már én is nagyon várom, hogy viszontláthassam a hazámat. – Willnek kuncogna kellett. – Nálunk gyakorta van köd. – A hangját felemelve kiáltott oda a többieknek. – Tudom, hogy mindnyájan türelmetlenek, de csak óvatosan. A családjaik nagyon mérgesek lesznek, ha az utolsó pillanatban a nyakukat szegik, és nem szeretném, ha engem hibáztatnának!

A kis csapat vidáman nevetgélve és jókedvűen, ám lassan ereszkedett alá a csapáson. Mivel az elég széles volt akár egy székér vagy két lovas számára is, Will Oliviera mellé léptetett. Az őrmester még szinte gyerek lehetett, amikor elszökött hazulról, hogy a franciák ellen harcolhasson. Bár még most is igen fiatal volt, legalább annyi háborúban töltött évet tudhat a háta mögött, mint

Will. Az embereit olyan erélyesen tartotta kordában, hogy az ő parancsnoki szolgálataira nem is igazán volt szükség. Duval inkább csak azért küldte el őt is, mert hiteles információt akart szerezni a San Gabrielben uralkodó állapotokról.

– Na és mi az, amire a leginkább vágyik azon kívül, hogy végre viszontláthatja a családját? – kérdezte Will.

Oliviera elgondolkozott.

– A család után az első egy pohár helyben készült bor! A legfinomabb nedű, őrnagy úr, amit valaha is kóstolt. Egyetlen korty, és tudom, hogy tényleg itthon vagyok. Önnek is lesz alkalma megítélni, hisz a családom vendége. Apám a királyi ház kamarása, így aztán a falakon belül élünk. Bőven van hely önnek és Murphy őrmesternek is.

Ha a palotában szállásolnák el, tényleg első kézből szerezhetne információkat az országról.

– Köszönöm, lekötelez. Elfogadom az ajánlatát – felelte Will, miközben azon töprengett, mit is fog találni.

– A Rózsás Madonna-kegyhely, előttünk! – kiáltott fel hirtelen Martinez, az élen haladó lovas. – Hálát kell adnunk a Miasszonyunknak, hogy épen és egészségesen hazatértünk. – Izgatottan vágatott előre.

Will hunyorogva meredt maga elé, mire a ködben egy torony halvány körvonalai sejlettek fel. Minél közelebb ért, az épület kontúrjai annál élesebben rajzolódtak ki. Martinez a kegyhely előtt megtorpant, majd elgyötört hangon felkiáltott.

A kiáltását hallva a társai is vágára fogták a lovaikat. Amikor Will utolérte őket, látta, hogy az épület romokban hever. A homlokzat leomlott, és a kőfalból is csak annyi maradt, ami épp megtartotta a dülöngélő tornyot. Mögötte egy apró épület maradványai bukkantak elő, amelyet teljesen leromboltak.

Oliviera halk, fájdalmas sóhajjal ugrott le a lováról.

– A kegyhely azzal a céllal épült, hogy a Spanyolországból érkező utazókat fogadja. Itt olthatták a szomjukat, és szállást is kaphattak. És most... – Köpött egyet. – Azok a francia disznók a kénköves pokolban fognak megrohadni ezért!

Ahogy a többiek az elfeketedett kövekre és az elszenesedett

gerendákra meredtek, látszott rajtuk, hogy a látvány porig sújtotta őket. Will meglátása szerint csak ebben a pillanatban döbbsentek rá, hogy San Gabriel népe mennyit szenvedhetett. Ha egy kegyhely erre a sorsra jutott, vajon mi történhetett az otthonukkal és a családjukkal?

Will leszállt a lováról, úgy tanulmányozta a tető nélküli belső teret. Ilyen közlelről nézve jól látszott, hogy megpróbálták eltakarítani az elszenesedett törmeléket, és helyreállítani, amit csak lehet.

– Lehet, hogy az ellenségnek sikerült lerombolnia az épületet, ám a hely szentségét már nem tudták elpusztítani – jegyezte meg csendesesen, amikor a szentély romjai közt ismerős alakzatra lett figyelmes.

Belépett, és végigsimított két elszenesedett gerendán, amelyeket úgy szögelték össze, hogy keresztet formázzanak. A jelkép ugyanolyan magas volt, mint ő. – A honfitársaik megtették, amit csak tudtak. Hamarosan lesz idő és munkaerő is, hogy teljesen újjáépíthessék. – Egy apró, hevenyészve kifaragott fafigurára mutatott a kereszt tövében. – Egy kereszt és a gyermekét tartó Madonna szobra. Mi több lehet egy szentélyben?

Oliviera nagyot nyelt.

– Igaza van. A hely szellemét nem pusztították el azok az istentelen vandálok. – Letérdelt, és keresztet vetett. Will hátralépett, amikor a csapat többi tagja ugyanígy tett. Az egyik idősebb katona elrebegett egy hálaimát, amiért épen és egészségesen hazatértek.

Ám amikor felemelkedtek, immár egyikük arca sem ragyogott az örömtől. A lelküket megacélozva várták, vajon miféle csapást mért még országukra a háború.

A katonák gyászos hangulatban folytatták az útjukat, és ereszkedtek le a völgybe. Már alkonyodott. A lassan alászálló sötétségnek és a ködnek köszönhetően Will úgy érezte, mintha kísértetjárta helyre tévedt volna.

Az ösvény egy ligetbe torkollott, ahol az elszenesedett fák látványa keserű szitkokat csalt az emberek szájára.

– Azok az átkozottak a paratölgyeket is felgyújtották! – morogta az egyikük a fogát vicsorgatva.

– A paratölgycék minden más fánál könnyebben vészelnék át egy tűzvész – felelte egy másik. – Nézd, már hajtanak is! – Köpött egyet. – De legyen az a büntetése ezeknek a franciáknak, hogy soha többé az életben ne ihassanak egy pohár jó bort!

Will halványan elmosolyodott. A világnak ebben a borszerető régiójában egy ilyen átok sokkal fenyegetőbbnek hatott, mint a kénköves pokol.

– Hamarosan a családom házához érünk – jegyezte meg pár száz méterrel arrébb egy Ramos nevű fiatalember feszülten. – Remélem, az imáim meghallgatásra találtak, és valamennyien jól vannak!

Ramos a csapat élére rúgtatott. Amikor a tanyához vezető be-
kötőúthoz ért, azonnal rá is fordult. A ház az út végén elhagyatott-
nak tűnt, fény nem látszott, az életnek semmi jelét sem lehetett
felfedezni.

Miközben a csapat követte Ramost, Will látta, hogy a helyben
kitermelt kőből emelt épület ugyan masszívan áll, ám egyik fele
elszenesedett, és azon a részen a tető is beomlott. Ramos vágta
fogva lovát.

– *Mamá! Papá!* – kiáltozott.

A tanyához közeledve Masterson mogorván húzta elő nyerge
pisztolytáskájából könnyű, ám pontos karabélyát. Bár a ház népte-
lennek tűnt, egy katona, aki életben akar maradni, semmit sem
vehet készpénznek.

Az ablakon lévő zsalugáter kissé kinyílt, és odabentről fény
szűrődött ki. Egy asszony hangos sikoltása hallatszott: – *Julio, mi
hijo!**

Miközben a házból emberek rohantak ki, Ramos kiáltozva ug-
rott le a nyergéből.

– *Mamá! Mamá!*

Ahogy a fiatalember földet ért, a családja máris köréje sereg-
lett. Will megkönnyebbülve sóhajtott fel, és dőlt hátra a nyergé-
ben. Ez a történet hál' istennek nem tragédiával ért véget.

Ramos apja hosszan és vehemensen ölelte magához a fiát, mi-

* Julio, fiam! (spanyol)

közben a könnyei némán patakzottak az arcán. Aztán hátralépett, hogy a család többi tagja is üdvözölhesse a régóta hazavárt fiút.

– Señor Ramos, örülök a család újraegyesítésének – szólalt meg Will, miután odavezette a lovát a családfőhöz. – A hegyekből lefelé jövet szembesültünk a háború okozta pusztítással. Mi újság San Gabrielben? A katonáik az utóbbi időben nemigen kaptak híreket hazulról.

Az idősebb férfi megfordult, majd Masterson vörös uniformisát látva tiszteletteljesen bólintott.

– Nehéz idők jártak, amióta Baudin, az a francia disznó feldúlta a völgyet. Nagyon nehéz idők. – Amikor a fiára nézett, a szeme csordultig telt szeretettel. – De most, hogy a fiaink hazatértek, minden bizonnal talpra állunk, és újjáépítünk mindent.

A megjegyzéséből inkább reményt lehetett kihallani, semmint optimizmust.

– És ez még csak a kezdet – közölte Will. – Pár hét, és a többiek is hazatérnek.

Elköszönt Señor Ramostól, majd a lovához lépett, és maga köré gyűjtötte a többi lovat, hogy folytassák az útjukat. Mivel a hegyekben az éjszaka folyamán igencsak lehűlt a levegő, a rengeteg zsebbel ellátott, meleg nagykabátjába burkolódzott, amely lovagláshoz is kényelmes viselet volt.

Ő és a kabátja sok mindenent mentek már keresztül. Kis szerencsével ma éjjel nem kell benne aludnia. Ám ahogy egyre előrébb jutottak a köd lepte völgyben, egyre inkább furdalta a kíváncsiság, mi vár rá Castelo Blancóban.

Hetek teltek el, amióta Napóleon lemondásának a híre eljutott San Gabrielbe. Sajnos a fogságba esett királyról és a hercegről semmilyen információ nem érkezett. Vannak idők, amikor az a jó hír, ha nincs hír, ám ez nem tartozott ezen esetek közé.

Mivel képtelen volt aludni, Athena felkelt, felvette a köntösét, és hogy a lába ne fázzon, belebújt báránybőr papucsába. Bár a szobájában volt kandalló, tüzelőben hiányt szenvedtek, így szó sem lehetett pazarlásról.

Kinyitotta a jegyzetfüzetét, amelybe a nap folyamán témérek tennivalót jegyzett fel. Volt egy lista azokról a dolgokról, amelyek elsőbbséget élveztek, és mindegyik ponthoz tartozott néhány megjegyzés is, hogyan lehetne megoldani őket.

Egy ennél rövidebb listán ugyan, de kimutatást vezetett a rendelkezésre álló készletekről is. Mivel a hegyekben fekvő San Gabriel meglehetősen elszigetelt volt, az ország arra kényszerült, hogy minden szempontból önellátó legyen. Nem rendelkeztek pénztartalékokkal külföldi bankokban. A királyság vagyonának a java része a háborúba küldött csapatok felszereléséhez kellett. Baudin tábornok minden értéket meglovasított, amire csak mohó kezét rátehetette. Nem sok pénzből gazdálkodhattak.

Ezenkívül a rengeteg férfi miatt, aki a háborúban harcolt, hatalmas munkaerőhiánnyal küzdöttek. Azok a nők, gyerekek, fiatalok és idősek, akik maradtak, keményen dolgoztak, de kevesen voltak, hogy a vetéshez, a betakarításhoz és a karbantartási munkálatokhoz is elegendő legyenek.

Athena a homlokát ráncolva szegezte a tekintetét a jegyzeteire, és azt kívánta, bárcsak tudná, hogy a túlélők mikor térnek végre haza. Habár a korzikai ördög ellen harcolni kétségkívül bátor és nemes cselekedet volt, Athena nőként azt az álláspontot képviselte, hogy otthon maradni, megtermelni a betevő falatot, gazdálkodni a tanyákon és a szőlőültetvényeken, ha nem is annyira dicső, mindenesetre sokkal hasznosabb tevékenység lett volna.

Honnan remélhet az ember segítséget egy jelentős károkat szenvedett, eldugott, apró királyságban, amelyről az európai emberek többsége még csak nem is hallott? Éves apanázsza arra elég, hogy biztosítsa a függetlenségét, és a kedvére utazgathasson, ám egy ilyen helyen, ahol ennyi a gond, nem sokra megy vele. Már így is előre elköltötte az egész évi jövedelmét, hogy az elmúlt télre elegendő élelmet vásárolhasson.

Összeszorította az ajkát, amikor az apjára gondolt. Ő segíthetne, ha akarna, de ez sosem fog megtörténni. Ez már régtől fogva nyilvánvaló volt.

Vajon a katonák hadizsákmánnyal együtt térnek majd haza, amely a családjuk és a barátaik javát szolgálhatja?

Az arcán kényszeredett vigyorral épp ezen merengett, amikor éles sikoly zökkenetette vissza a jelenbe. Éljenzés harsant, a kutyák rázendítettek, majd szünni nem akaró kiabálás következett, mint-ha csata tört volna ki a palotában. Talán banditák támadtak rájuk? A kastély jószerével bevehetetlen volt, ám a nyugodt napok beköszöntével a kapuban egyetlen őrszem strázsált, Señor Oliviera legkisebb, tizenkét esztendő fia.

Athena azzal a tudattal nyúlt karabélyáért, hogy a zűrzavar az Olivierák lakta szárnyban tört ki. Gyorsan ellenőrizte, hogy a fegyver töltve van-e, majd a történetládáját a vállán átvetve elhagyta a szobáját, és a lépcső felé igyekezett.

Sofia álmosan pislogva, aggódó tekintettel szaladt ki a szobájából.

– Mi folyik itt?

– Nem tudom – csattant fel Athena. – De maradj mögöttem, és készülj fel rá, hogy esetleg menekülnöd kell!

Lesietett az első lépcsősoron, majd a sarkon befordulva máris a második lépcsősornál termett. Athena nem kifejezetten értett a katonáskodáshoz, ám a kastélyban ebből a szempontból ő volt a legrátermettebb.

Mire Will és két megmaradt kísérője Castelo Blancóba ért, az őrnagy jó néhány örömteli családgyesítésnek lett a szemtanúja, ám mindegyik elhalványult Oliviera őrmester fogadtatása mellett. Amikor a kastélyt körülvevő fal kapujához értek, amely az udvarra vezetett, egy fiatal fiúcska üdvözölte őket, aki a bejáratnál strázsált, és mint kiderült, az őrmester öccse volt. A gyermek előbb kikukucskált az ajtó közepén lévő apró ablakon, majd harsány kiáltással szélesre tárta azt.

– Gilberto!

A megszólított nevetve hajolt előre a nyergében, majd az öcsét a ló hátára emelve vehemensen magához ölelte.

– Meg sem ismerlek, Albano! Miután a lovakat az istállóban hagytuk, ellátnád azokat, amíg én bekisérem a barátaimat? Hosszú út áll mögöttünk.

– Hát persze! – Albano, arcán fülig érő vigyorral, a fivére ölén kuporgott, ahogy megkerülték a kastélyt, a hátul lévő istállókhoz igyekezve.

Will örült, hogy leszállhat végre a nyeregből, és már alig várta, hogy igazi fedéllel a feje felett, igazi ágyban alhasson. Miután leszerszámozta a lovát, az egyik karjára dobta a nyeregtáskáját, a másik kezével pedig a karabélyáért nyúlt. Az ember ilyesmit nem hagy az istállóban. Aztán az őrmestert követve mind megindultak befelé.

Az Olivierák az egyik földszinti lakrészben éltek, amelynek a bejárata az istállókkal szemben nyílt. Mivel Albano még odakinn volt, az ajtót nem zárták kulcsra, így Gilberto egy tágas előcsarnokba vezette őket. Az asztalon fél tucat üvegburával fedett gyertyatartó állt, ám csak egy világított. A gyertya gyér fénye épp csak sejtetni engedte a helyiség túlsó végében lévő három másik, masszív ajtót, ahogy a jobb kéz felőli, homályba burkolódzó sarokból nyíló lépcsőházat is csak alig-alig lehetett kivenni.

Gilberto hosszú léptekkel átvágott a szobán, majd hirtelen mozdulattal feltépte a bal oldali ajtót, amely mögött egy hatalmas, jól megvilágított konyha rejtőzött.

– *Mamá, megjöttem!* – kiáltotta, mintha nem is évekil, csupán egyetlen napig lett volna távol.

A szavait olyan harsány érzelemkitörés követte, amelynek fényében a Will által korábban látott örömteli egymásra találások mindegyike elhalványult. A népes Oliviera család előzőnlötte a konyhát, és ujjongva vette körbe a már régóta hazavárt fiút. Voltak köztük idős nagynénik és nagyszülők, és jó pár épp csak totyogó apróság is. Egy asszony, aki az őrmester édesanyja lehetett, örömeiben fülsiketítő sikolyt hallatva ölelte keblére a fiát, mintha soha többé el sem akarná engedni.

A többiek hozzá hasonlóan kiabáltak. Ha Will nincs ott, és nem látja a tulajdon szemével, azt hitte volna, hogy öldöklés folyik. A sokadalomhoz kisvártatva egy természetes, szürke pofájú kutya is csatlakozott, amely eszeveszetten csaholt, majd ledöntötte Gilbertót a lábáról. Az Olivierák csinos gyülekezet volt. Az egyik fiatal lány, aki valószínűleg az őrmester húga lehetett, olyan szép volt, hogy Murphynek leesett az álla a csodálkozástól.

A túlaradó boldogság szívderítően hatott rá, de még jobban kimerítette. Murphy, a tekintetét továbbra is a lányon tartva, követte Gilbertót a család lakrészébe, ám Will hátramaradt az előcsarnokban. A bemutatkozással várni akart, amíg egy kissé alább-hagy az izgalom.

Fel és alá járkált a helyiségben, hogy kinyújtóztassa elgémbedett lábát, miközben a padlólap tekervényes rajzolatú mintájában gyönyörködött. Fogalma sem volt róla, hogy egy csempe ilyen káprázatosan szép is lehet, amíg a félszigetre nem érkezett. Ám a berendezés spártaian egyszerű volt. A hosszú ebédlőasztalt leszámítva csak két, viseltesnek látszó szék állt a helyiségben, amelyek, félő volt, azonnal összerogynának alatta, ha leülne rájuk.

A padló közepén található járólappal egy címert ábrázolt, amely valószínűleg az ország vagy az uralkodócsalád címere lehetett. Épp a művészi tökéletességgel kivitelezett remekművet csodálta, amikor a lépcső felől gyors léptek zajára lett figyelmes. Amikor a lépések zaja elült, Will felpillantott, és a gyertyafényben egy, a mellkasára szegeződő puskacsővel nézett farkasszemet.

– Dobja el a fegyvert! – kiáltotta valaki a helyiek által beszélt dialektusban. – Nagyon, nagyon óvatosan! – Az utasítás franciául is elhangzott.

– Nem áll szándékomban bántani senkit sem – válaszolta Will ugyancsak a helyi dialektusban, békítően. – Oliviera őrmester épp most tért haza. A kíséretében érkeztem, brit tiszt vagyok. – A nyeregtáskáját a kőpadlóra ejtette, majd a karabélyát lassú mozdulattal annak tetejére helyezte.

– Nem idevalósi, annyi szent – morogta az ismeretlen. – Mondjon valamit angolul!

– Ahogy óhajtja – felelte a férfi immár az anyanyelvén. – Ha megengedi, hogy levegyem a nagykabátomat, láthatja az egyenruhámat.

A puska csőve nem remegett meg.

– Lassan vegye le a kabátját – utasította tökéletes angolsággal a beszélő ismeretlen. – Ha a fegyveréhez nyúl, lelövöm.

Kerülve minden hirtelen mozdulatot, Will kibújt a kabátjából. Bár az egyenruhája viseltes volt, és imitt-amott foltozott, a brit ka-

tonák uniformisának semmivel össze nem téveszthető, vörös színében pompázott.

– A nevem William Masterson, Oxfordshire-ből származom.

Egy pillanatnyi feszült csendet követően a fegyver csöve lejjebb ereszkedett, és az árnyékból egy káprázatos külsejű amazon lépett elő. Most, hogy már nem szegeződött rá fegyver, Will rádőbbsent, hogy a bársonyosan mély hang egy nő hangja volt.

Hirtelen felélénkült, és hosszú ideje tétlenségre kárhoztatott testrészei egyszerre bizseregni kezdtek. Megigézve meredt maga elé. A nő nagyjából száznyolcvan centiméter magas lehetett, és a bőre sápadt volt, mint az északi népeké. Bár az alakját sötét, bokáig érő köntös takarta, markáns, szabályos arcvonásaival, a hátát verdeső, melegbarna hajfonatával és aranybarna szemével feltűnően vonzó jelenség volt.

És egy hozzáértő magabiztosságával bánt a fegyverrel. Nem egy amazon harcos, hanem egy amazon királynő állt előtte.

– Ha nem tévedek, ön is angol, ugye? – szólalt meg Will, nagy levegőt véve.

– Athena Markham, nem érdekes, honnan, de igen, angol vagyok. – A hanghordozása átlagon felüli műveltségéről árulkodott. – Sajnálom, hogy olyan ellenséges voltam, és fegyvert fogtam önre, de nehéz év van mögöttünk, és a kiáltásokat hallva azt hittem, megtámadtak bennünket.

– Magam is hasonlóképp vélekedtem volna. – Az Olivierák lakrészébe vezető ajtó felé pillantott. A hangoskodás valamelyest csitult. – Örülök, hogy nem nyitott rám tüzet.

– Megtanulni lőni könnyebb, mint azt elsajátítani, hogy mikor ne lőjünk. – A nő szakértő szemmel vizslatta a férfi egyenruháját. – Az 52. gyalogezred őrnagya. Az ezred tagjaként valószínűleg az ibériai háború minden jelentős csatájában részt vett.

– Igen, és ki tudja, hány csetepatéban, már nem is emlékszem – merengett a férfi. – Most, hogy végre legyőztük Napóleont, hazafelé tartok, San Gabriel pedig útba esett. Ön itt él?

– Már öt éve. – A nő szeme megcsillant. – És ez alatt az idő alatt nem láttam önnél magasabb férfit.

Will elnevette magát.

– Nos, a San Gabriel-iek, akikkel eddig találkoztam, jóllehet izmosak, ám igen soványak és viszonylag alacsonyok. Úgy érzem magam, mint Gulliver Lilliputban.

– Én azóta így érzek, hogy megérkeztem. Bizton állíthatom, hogy én vagyok a legmagasabb nő San Gabrielben.

– Palotaőr? – érdeklődött Will komolyabbra fordítva a szót.

– Nem, Lady Athena a társalkodónőm – válaszolta egy vékony női hang angolul, enyhe akcentussal. – Vagyis inkább a nevelőnőm. Vagy San Gabriel igazi régense.

Egy filigrán termetű, káprázatosan csinos, fiatal, sötét hajú és szemű leányzó lépett elő a lépcsőházból Athena Markham háta mögül, két kezében egy pisztolyt szorongatva. A társalkodónőjével ellentétben nem úgy festett, mint aki ért a fegyverekhez, de elszántnak tűnt. Szerencsére lefelé célzott a fegyverrel.

– Mondtam, hogy maradj hátul, és készülj fel a menekülésre – mondta Miss Markham, de cseppet sem látszott meglepettnek, hogy a másik nem engedelmeskedett.

A lány felszegte az állát.

– És hagyjam, hogy egyedül nézz szembe a veszéllyel? Bátor-nak kell lennem!

– Ön volna ökirályi fensége Maria Sofia hercegnő? – kérdezte meg Will az ösztöneire hagyatkozva.

– Az vagyok – válaszolta a lány fennköltén. – És még mindig nem tudom, mire föl ez a felfordulás. Bár annyi bizonyos, hogy senki sem támadt orvul az Olivierákra.

– A legidősebb fiuk, Gilberto Oliviera őrmester hazatérését ünneplik – magyarázta Will. – Nem számítottak az érkezésére.

– Gilberto hazajött? Még szép, hogy ünnepelünk! – A hercegnő olyan hirtelen mozdulattal csapta le pisztolyát az étkezőasztalra, hogy az végigszánkázott az asztal lapján, miközben ő beviharzott az Olivierák lakrészébe. Hála a magasságos égnek, a fegyver nem sült el.

Will csak bámult a hercegnő után, aki belevetette magát a jókedvű forgatagba.

– Borzasztóan öregnek és unalmasan angolnak érzem magam.

– Higgye el, pontosan tudom, mit érez, Masterson őrnagy. – Miss Markham, vagyis Lady Athena mosolyogva gyűjtött meg egy újabb gyertyát a tálalószekrényen sorakozók közül. – Felteszem, ma éjszaka szüksége lesz egy fekhelyre, én pedig nagyon szeretném hallani a legfrissebb híreket – tette hozzá, miután magához vette a hercegnő pisztolyát. – Szóval jöjjön fel velem az emeletre, és keressék önnek egy szobát. Ha nem túl fáradt, szívesen megkínálom egy kis borral és sajttal, feltéve, ha vacsora közben elmondja, mi hír a nagyvilágban.

– Boldogan elfogadom az ágyat és a finom falatokat is – mondta a férfi, felemelve a nyeregtáskáját és a karabélyát. Angliában a nő javaslata megbotránkozást keltett volna. Itt azonban nem volt egyéb, mint annak elismerése, hogy mindketten felnőttek, az otthonuktól távol vannak, és az egyikük véletlenül férfi, a másikuk pedig nő.

Legalábbis Will ezzel áltatta magát, ahogy Miss Markhamet követve megmászott két lépcsősort, amíg végül arra az emeletre nem ért, amelyen a család lakosztályai sorakoztak. Azt is próbálta az eszébe vésni, hogy egy úriember sosem csodálná ilyen megrészegülten, ahogy a nő erős, mégis ruganyos teste a köntöse alatt önálló életre kel, ahogy azt sem, hogy a gyertya pislákoló fénye a ruhája alatt rejtőző csinos domborulatait simogatja.

Szerencsére Miss Markham mit sem érzékelt úriemberhez cseppet sem méltó gondolataiból.

Amikor a megfelelő szintre értek, a nő balra fordult a folyosón. Jó néhány ajtó előtt elhaladtak, mire a folyosó végén lévőhöz értek, amelyet Athena kinyitott.

– A kastélyban pillanatnyilag nincs elegendő számú személyzet, mivel a munkájukra másutt van szükség, de a szoba tiszta – közölte a nő. – Talán kissé poros, de ebből a vendégszobából nyílik a legszebb kilátás.

Athena a kezében lévő gyertyatartót használta, hogy meggyújtsa az asztalon lévő lámpást. A szoba berendezése itt is elég spártai volt: egy ütött-kopott baldachinos ágy, egy szekrény, egy íróasztal, két faszék és egy mosdóállvány, ám a padlócsempe a lábuk alatt itt is pazar volt.

A nő vetett egy pillantást a mosdóállványon lévő kancsóra, hogy lássa, van-e benne víz.

– Remélem, kényelmesnek találja. Lehet, hogy San Gabrielben mostanság nehéz idők járnak, ám a vendég akkor is mindennél előbbre való.

Will a padlóra tette a nyeregtáskáját.

– Nincs miért mentegetőznie. Hónapok óta nem volt ilyen pazar szállásom. – A férfi az ablakhoz lépett, és kinézett rajta. Elég magasan voltak, hogy a köd alattuk hömpölyögjön, és sápadt, bolyhos paplanként fedje be az alatt elterülő vidéket. Fölötte a csillagok és az újhold fénye ragyogta be az eget. – Már alig várom, hogy nappali világozágnál is lássam a völgyet.

– Ha sikerült berendezkednie, elkortyolhat néhány pohárka bort a szalonban. A lépcsővel szemközt találja. Megyek, és hozok némi ennivalót is.

– Aztán pedig jöhetnek a kérdések. Mindkét részről. – Will egy fogásra akasztotta a kabátját. – Hamarosan csatlakozom önhöz. Remélhetem, hogy az Olivierák a tisztiszolgám, Murphy őrmester számára is találnak megfelelő szobát?

– Magától értetődő. Bár az más kérdés, akar-e ma éjjel odalenn valaki is aludni. – A nő elmosolyodott, majd behúzta maga mögött az ajtót. A szobájában pislákoló gyertya fényében sejtelmesen megcsillant Athena aranybarna hajfonata.

Will vetett egy pillantást a kopott szekrényre, valamint annak erősnek tűnő zárjára és a beleillő kulcsra. Ide elzárhatja a fegyverét a kíváncsi gyerekek elől. Berakta a nyeregtáskáját és a karabélyát, majd bezárta a szekrény ajtaját. Miután megmosta az arcát, és megfésülte kissé hosszúra nőtt haját, fontolóra vette, hogy pár percre ledől, ám mindjárt meg is gondolta magát, mert félt, hogy azon nyomban elnyomja az álom. Jobb, ha megkeresi Miss Markhamet, és mihamarabb beszédbe elegyednek, mert neki magának is voltak kérdései, amelyekre feltétlenül választ akart kapni hihetetlenül gyönyörű vendéglátójától.

Ötödik fejezet

Athena lement a kastély konyhájába, és megpakolt egy kosarat kenyérrel, sajttal és minden más olyan ennivalóval, amely nem igényelt különösebb előkészítést. Miközben olajbogyót és mandulát tett a kosarába, hallotta, hogy az Olivierák ünnepségén időközben már a hangszerek is előkerültek.

A jókedv ragályos volt, így mosolyogva tért vissza az emeletre. Gyanította, hogy a szalon évszázadokon keresztül kisebb családi összejövetelek helyszínéül szolgált, és hogy a helyiségben lévő bútörök megszámlálhatatlanul sok Alcantarát és a barátaitat szolgálták ki, azért koptak meg ennyire. Az egy emelettel lejjebb található, grandiózus közös helyiségekkel ellentétben ez a szoba nyugodt, barátságos légkört árasztott.

Mivel a Masterson örnaggyal való megismerkedés igencsak felzaklatta, Athena csak nagy nehézségek árán volt képes a sajt, a kolbász és a kenyér felszeletelésére koncentrálni. Egyszerű étel, de a bor miatt igazán nem kell szégyenkeznie.

A tényérokat és a szalvétákat épp elhelyezte az asztalon, amikor az örnagy belépett a szalonba. Olyan erő sugárzott belőle, olyan jóképű és annyira angol volt, hogy a legszívesebben megölelte volna.

Csak most döbbsent rá, mennyire vágyott már rá, hogy viszontlássa végre egy honfitársát. Itt, a félszigeten hosszú évek óta nem látott ilyen magas, jókötésű férfiembert. Ami azt illeti, Angliában sem akadt túl sok férfi, akire fel kellett néznie.

Ám még imponálóan széles vállánál is ellenállhatatlanabbnak találta a szemében megcsillanó játékosságot és intelligenciát. Athena remélte, hogy az örnagy legalább pár napig marad.

Mivel tisztában volt vele, hogy nem illene bámulnia a férfit, Athena lesütötte a szemét, és két kupába vörösbort töltött.

– Gondolom, erre még az ennivalónál is nagyobb szüksége van. Hacsak nem szokott már hozzá annyira, hogy fegyvert fognak önre, hogy egyáltalán nem viseli meg a dolog.

– Aki azt meri állítani, hogy hidegen hagyja, ha egy puska csö-

vével néz farkasszemet, az hazudik. – Ahogy megízlelte az első kortyot, Will felvonta a szemöldökét. – Oliviera őrmester nem hazudott, amikor azt állította, hogy a helyi bor páráját ritkítja.

Mivel nemigen akart a San Gabriel-i bortermelés jövőjével foglalkozni, Athena egy finom falatokkal teli tálat helyezett az asztalra.

– A kínálat nem túl nagy, de ez a bor pompásan illik a helyben készült sajtokhoz és a kolbászhoz.

– Ambrózia. – A férfi leült, és mindenképp szedett kóstolót a tányérjára. – Próbálom visszafogni magam, és nem mutatni, hogy farkaséhes vagyok. Hosszú nap volt ez a mai.

Miközben az őrnagy jóízűen beleharapott a kenyérbe és a sajtba, Athena helyet foglalt a férfival szemközt.

– Az első és legfontosabb kérdés, amire szeretnék választ kapni, hogy Carlos király és Alexandre herceg úton vannak-e hazafelé. Hallott felőlük bármit is?

Masterson megrázta a fejét, miközben akkurátusan apró darabokra vágott egy ecetes hagymát.

– Semmi hír nem érkezett róluk, mielőtt elhagytuk Toulouse-t. Egyelőre homály fedi, mi történt velük, ám a férfi, aki ideküldött, még most is keresteti őket. A helyzet nem túl szívderítő.

– Ettől félttem – mondta Athena, miközben azt kívánta, bár megalapozatlan volna a pesszimizmusa. – A legtöbb ember San Gabriel létezéséről sem tud, szóval ki küldte? És miért?

– A brit katonai hírszerzés egyik tisztjének a megbízásából vagyok itt, akit aggasztanak az itteni állapotok.

– Jó tudni, hogy akad valaki, akit aggaszt San Gabriel sorsa – jegyezte meg Athena csipősen. – És pontosan mivel bízta meg önt az említett úriember?

– Azzal, hogy vizsgáljam meg, hogy a francia fosztogatás után miként boldogul az ország – felelte Masterson szűkszavúan. – És ha segítségre van szükség, derítsem ki, miféle.

A nő a férfira meredt. Halványszürke, angol szem, nem sötétbarna.

– Valaki tényleg segíteni akar? A helyzet kilátástalan, és fogalmunk sem volt, kihez fordulhatnánk.

– San Gabriel derekasan kivette részét a Napóleon ellen foly-

tatott harcból, főleg, ha figyelembe vesszük az ország méretét – magyarázta az őrnagy. – A háború minden tekintetben drága dolog. Legyen szó emberéletekről, fájdalomról vagy anyagi erőforrásokról. Most, hogy sikerült elzavarni Napóleont, ideje, hogy az élet visszatérjen a megszokott kerékvágásba. Mivel brit földön nem folytak harcok, megengedhetjük magunknak, hogy segítséget nyújtsunk a szövetségeseinknek.

– Igazán nemes gondolat – mondta a nő reménykedve, ám egyúttal kételkedően. – Semmi haszonlesés?

A férfi halványan elmosolyodott.

– A politika sosem mentes a haszonleséstől. A férfi, aki ideküldött, attól tart, hogy ha San Gabrielben súlyosbodik a helyzet, akkor most, hogy a háborúnak vége, az ország a szabadon portyázó, féktelen gerillabandák célpontjává válhat. A gondolat, hogy értékes szövetségeseink haramiák országává válik, nem kifejezetten kedvünkre való.

Athena az ajkába harapott.

– Ennek a lehetősége már az én fejemben is megfordult. A megbízójának igaza van. Most, hogy a király és a koronaherceg börtönben senyved, vagy lehet, hogy már meg is halt, San Gabriel sebezhető. Spanyolországon áthaladva önöket is megtámadták ilyen gerillacsapatok?

– Ostoba, aki megtámad egy felfegyverzett és fegyelmezett csapatot, és a gerillák, akikkel eddig találkoztam, nem azok. De eljutott hozzánk néhány távoli falut ért, hasonló támadás híre – jegyezte meg a férfi higgadtan. – Vitoriától nyugatra ki is kergettünk egy bandát az egyik faluból.

Athena összerezsent, amikor eszébe jutott a francia csapatok támadása.

– Imádkoztam, hogy a hegyek megvédjenek bennünket, de Baudin tábornokkal szemben még ez sem volt elég.

– Ez megváltozik, mihelyt pár héten belül a San Gabriel-i sereg többi része is hazatér – mondta Masterson bátorítóan. – Jól képzett harcosok, és a parancsnokuk, Da Silva ezredes igen rátermettnek tűnik. Hacsak nem tartja elképzelhetőnek, hogy katonai puccsot hajt végre, amikor visszatér, és eltávolítja az útból a hercegnőt?

– A gondolat is visszataszító! – kiáltotta Athena. – Egy ideje ugyan nem találkoztunk, de Da Silva ezredes meg a családja is a korona és az ország iránt tanúsított feltétlen hűségéről híres. Ki kellene fordulnia a világnak mind a négy sarkából, hogy ilyesmi megtörténjen.

– Nem olyan embernek tűnt, aki államcsínyt forgat a fejében – értett egyet Masterson. – Ami a családját illeti, megígértem, hogy felkeresem a feleségét, mielőtt megérkezem. Azt mondta, a város határában laknak.

Athena bólintott.

– Nem messze. Holnap reggel odakísérem.

– Köszönöm. Miután őt meglátogattam, lenne ideje, hogy körbekalauzoljon a völgyben? A saját szememmel szeretnék meggyőződni az ország helyzetéről.

– Örömmel. De mielőtt felkeresi Señora da Silvát, udvariassági látogatást kell tennie a régensnél.

– Természetesen. Megtenném akár most is, de gondolom, már lepihent. – Habozva folytatta: – Ha jók az értesüléseim, Alfonso herceg már elég idős, és nem örvend a legjobb egészségnek.

– Diplomátikus megfogalmazás – válaszolta a nő. – Igen, már nagyon öreg, és néha a józan esze is cserben hagyja. – Valójában igen gyakran. – Sofia hercegnőt összetéveszti az anyjával. Engem pedig az enyémmel.

– Maria Sofia hercegnőből jó uralkodó válna, ha trónra lépne?

Ezt a témát Athena és Sofia már sokszor kivesézték. Mondhatni a rögeszméjüké vált.

– Sofia intelligens és jó emberismerő. Nagy benne a felelősségtudat. Nem futamodik meg a kötelességei elől. De természetére nézve szelíd teremtés, akit nem uralkodásra neveltek, mivel valószínűtlennek tűnt, hogy ő öröklje majd a koronát. Nagyon igyekszik, hogy a hiányosságait pótolja, és az emberek körében is rendkívül népszerű, de nem áll készen az uralkodásra. San Gabriel törvényei szerint nem léphet trónra, míg be nem tölti a huszonötödik életévét, ami kicsivel több mint egy év múlva esedékes. Addigra már valamivel felkészültebb lesz.

– Szerencsés, hogy ön mellette van. – Masterson felemelte a

borospalackot, és teletöltötte mind a két kupát. – A tüzelésre kész fegyver nem hagyott teret az illő bemutatkozásnak. Hogy szólíthatom? Miss Markham, Mrs. Markham vagy Lady Athena? – A férfi mosolyától a nőnek a lélegzete is elállt. – Athéné a bölcsesség és háború istennője. A Lady Athena megszólítás illik önhöz.

Szívmengető mosolyát látva a nőn úrrá lett a fájdalmas vágyakozás valami után, ami sosem lehet az övé.

– Néha Lady Athenának szólítanak, de csak azért, mert hajlamos vagyok rá, hogy utasításokat osztogassak – felelte a nő éles hangon, hogy megőrizze a kettejük közötti távolságot. – A cím helyénvaló volna, ha törvényes gyermek lennék, de mivel nem vagyok az, a Miss Markham tökéletesen megteszi.

Arra számított, hogy a férfit megdöbbeníti a dolog, vagy hogy a rosszallásának ad hangot, ám az az utolsó darab kolbászt egy szelet kenyérré tette, és közben a szempillája sem rebbent.

– Minden gyermek törvényes. Hogy a szülei mit tettek, vagy mit nem tettek, egyáltalán nem mérvadó egy életvidám poronty szemszögéből nézve.

– Nem sokan értenének egyet önnel – jegyezte meg a nő megütközve.

A férfi halványan a vendéglátójára mosolygott.

– Ők tévednek, nekem viszont igazam van. A kedvenc rokonom szintén törvénytelen, és a legjobb tudomásom szerint nincs se szarva, se patája.

Az Athena gyomrát szorongató görcs némileg máris enyhült.

– A gondolkodásmódja igazán üdítő, Masterson őrnagy.

– Szólítson csak Willnek. – A férfi a tálon lévő olajbogyóból is elfogyasztott néhányat. – A legtöbben így szólítanak, azokat leszámítva, akiknek a felettese vagyok.

A nő elmosolyodott, és nem volt ellenére, hogy mellőzzék a formáságokat.

– Ön pedig ez esetben szólítson Athenának, bár nem állítanám, hogy különösebben bölcs volnék.

Masterson gondolkodóba esve fürkészte a nőt.

– Hogy került ide, Athena? Ha már öt éve San Gabrielben él,

akkor 1809-ben kellett érkeznie, amikor Európa ezen részében ki-
tört a háború. Talán a veszély élteti?

– Érkezésemkor a helyzet sokkal rosszabb volt, mint arra szá-
mítottam – vallotta be a nő. – Óhajtja hallani a rossz döntéseim és
a szerencsés megmeneküléseim minden részletre kiterjedő törté-
netét, vagy beéri a rövidebb változattal is?

– Valamikor a közeljövőben szívesen meghallgatom majd ele-
jétől a végéig az egészet. – Az őrnagy elnyomott egy ásitást. – Ám
ma éjjel a rövidebb változat is megteszi, mivel megbocsáthatatlan
otrombaság volna részemről, ha a részletes beszámolója közben
egyszer csak elnyomna az álom.

Athena fontolóra vette, hol is kezdje.

– Az Alcantara családot mindig is szoros szálak fűzték Angliá-
hoz. Mivel anyámnak voltak itt barátai, már gyerekkoromban jár-
tam San Gabrielben. Elég sokat tartózkodtam itt ahhoz, hogy meg-
tanuljam a nyelvet, és barátokat szerezzek. Öt évvel ezelőtt, Carlos
bácsi, a király, levélben számolt be a felesége haláláról, és egyúttal
megkérdezte, el tudnék-e jönni San Gabrielbe, mert szüksége vol-
na Sofia mellé egy angol társalkodó- és nevelőnőre. – Halványan
elmosolyodott. – Azt hiszem, azért esett rám a választása, mert
senki mást nem ismert, aki megfelelt volna ezen kívánalmaknak.
A levél egy hideg, csapadékos tél kellős közepén érkezett, így
azonnal igent mondtam. A terv az volt, hogy három évig maradok
Sofia mellett, amíg be nem tölti a huszonegyedik életévét, és férj-
hez nem megy.

– Az élet gyakran keresztülhúzza az ember számítását. – Will
elropogtatott pár szem mandulát, majd leöblítette egy korty bor-
ral. – Most már úgy gondol San Gabrielre, mint az otthonára?

Athena tétovázott, mert rádöbrent, hogy a férfi olyan kérdé-
seket szegez neki, amelyeket korábban még sosem volt érkezése
fontolóra venni.

– Szeretek itt lenni, és kedvelem az embereket is. Sofia olyan
nekem, mintha a kishúgom volna. De San Gabriel messze van a
tengertől. Azt gondoltam, mostanra már otthon leszek.

– És ha most elmenne, túl sok mindent kellene hátrahagynia?

– Pontosan. – Athena tisztában volt a helyzet iróniájával. Azért

fogadta el Carlos ajánlatát, mert arra vágyott, hogy valahol szükség legyen rá. Legalábbis ez volt a döntése fő oka. – Nem hiszem, hogy az idők végezetéig szükség lesz a szolgálataimra.

– A helyzet idővel stabilizálódik – értett egyet vele Will –, bár valószínűleg ez nem vigasztalja különösképpen, főleg nem akkor, amikor már olyan szívesen visszatérne a családjához Angliába.

A nő bánatosan elnevette magát.

– Nincs családom, amely elismerne egy hozzám hasonló senkit, aki foltot ejtett a becsületén, viszont vannak barátaim, akiket szeretnék újra látni, és Anglia is hiányzik.

– Nekem hiányozna az ibériai napsütés, persze nem a nyári hőség – jegyezte meg a férfi kuncogva. – Elege lett a kalandokból? Athena bólintott.

– Többet láttam a világból, mint a legtöbb nő. Eljött az ideje, hogy veteményeskertet műveljek, és lássam beérni a munkám gyümölcsét. Na és ön? Annyi háborúban töltött év után untatná, ha az élete visszatérne a normális kerékvágásba?

– Mindennek megvan a maga ideje. – Will vetett egy pillantást az utolsó darabka sajtra, majd amikor a nő intett, hogy ne fogja vissza magát, a tányérjára helyezte. – Számomra vége a háborúskodásnak, és mivel csodával határos módon túléltem, itt az ideje, hogy hazatérjek, és felvállaljam a kötelességeimet, amelyekről oly sok éven át tudomást sem vettem.

– Meg akart halni? – kérdezte Athena félénken, mivel felfigyelt valamire a férfi hangjában.

Miközben a maradék sajtot vékony szeletekre vágta, a férfi hosszú hallgatásba burkolódzott.

– Kezdetben igen – felelte halkán, amikor végzett a sajttal. – Fiatalon nősültem. A feleségem egy éven belül meghalt gyerek-szülésben. Akkor elképzelnem sem tudtam, hogy lesz még valaha valami vagy valaki, ami vagy aki miatt érdemes lenne élnem. Így tisztí rangot vásároltam magamnak, arra gondolván, hogy talán tehetnék valami hasznosat.

A nő szíve összeszorult, ahogy a férfit hallgatta. Az őrnagy még most sem lehetett idős, megítélése szerint a harmincas évei elején vagy közepén járhatott.

– Nagyon sajnálom. Remélem, talál valamit, ami miatt mégiscsak érdemes lesz élnie.

Will pedánsan elrendezte a vékonyra szeletelt sajtot egy jókora karéj kenyéren, mielőtt felpillantott volna.

– Semmihez sem hasonlítható, amikor egy rakás idegen lő az emberre. Az élet egyből felértékelődik – szólalt meg halkán. – Nagy szerencsém volt, és nem áll szándékomban elkótyavetyélni. – A tekintetéből melegség sugárzott. Sőt, talán csodálat.

Csodálat és vágy. Athena szinte fel sem ismerte a vágyat, olyan régen nem látott már senki szemében ilyesmit. Vagy inkább nem akart semmi ilyesmit látni.

És annál is régebben fordult elő vele, hogy az érzés őt magát is átjárta volna. Most azonban igen, és elképzelte, hogy azok a meleg, erős karok átölelik. Elképzelte, milyen volna, ha a férfi megcsókolná. Ó, te jó ég, nyilván csodásan csókol! Aki ilyen szegényes fogásokból képes ilyen jóízűen falatozni, nyilván nem veti meg a testi örömeiket sem.

Ha jobban hasonlítana az anyjára, akkor most felállna, csábosan a férfira mosolyogva, és a hálószobájába invitálná. Egy hétig vagy kettőig, amíg San Gabrielben tartózkodik, szenvedélyes viszonyt folytathatnának. Biztos volt benne, hogy a férfinak nem lenne ellenére.

De nem volt az anyja. Így felállt, és csak annyit mondott: – Ezt örömmel hallom, Will. Jó éjszakát! Remélem, jól alszik majd.

A férfi is felemelkedett, és szertartásosan meghajolt.

– Efelől semmi kétségem. Akkor, viszontlátásra holnap, Athena!

A nő felemelte a gyertyatartót, majd távozott, miközben egyfolytában azon rágódott, hogy az elkövetkező pár napban bárcsak képes volna úgy viselkedni, mint az anyja.